

To jest tak

FALA STRAJKÓW
Pala strajków rośnie. Może już w tej chwili wybuchł strajk na Śląsku. Pewna poprawa koniunktury pozwala robotnikom ryzykować zastosowanie takiego ostrego środka walki w obronie przed wyzyskiem. Trzeba więc szukać innych środków zabezpieczenia robotników przed wyzyskiem kapitalistycznym.

Tu trzeba chwycić się radykalnych środków. Nie wystarczy tu frazes o wspólnym stole, przy którym śledzą robotnicy i przemysłowcy. Nie wystarczy tu nawet ustawa o rozjemstwie w zagłogach zbiorowych. Musi być obalony ustroj kapitalistyczny i zastąpiony ustrojem narodowym. Pala strajków ma wobec dekompozycji „regimeu” i prób jego konsolidacji również swe polityczne oblicze. Na tej fali strajków chcą bowiem ukuc polityczny interes organizujący się „natio-folksfront”, usunąć z terenu robotniczego ruch narodowy, oskarżając go perfidnie o służbę burżuazji. Ta sztuka się nie uda.

PAT I AKADEMICY
Wśród pism i agencji dziennikarskich, które zamieściły różnego rodzaju bałamutne sprawozdania i zmyślane szczegóły w związku z ostatnimi zajęciami akademickimi, stał się konkurs na także urzędowy P. A. T. Zwracamy na to uwagę nie po to, by z PAT-em polemizować, ale by zwrócić uwagę na pewien charakterystyczny szczegół. W sprawozdaniu mianowicie czytamy m. in.:

„na zebraniu uniwersyteckiej Bratniej Pomocy, a więc głównego pomocowego stowarzyszenia uczelni, liczącego przeszło 9 tysięcy studentów...”
Chcemy PAT-owi wyrazić uznanie za bezstronną ocenę olbrzymiej roli, jaką rzeczywiście Bratnia Pomoc S. U. W. odgrywa w życiu młodzieży. Bezstronność ta zasługuje na podkreślenie tym bardziej, że przecież na Uniwersytecie istnieje dotąd dziesiątka organizacyj w postaci konkurencyjnej „Bratniej Pomocy” Legionu Młodych, a więc organizacji bliższej zapewne sercu PAT-a od ogółu polskiej młodzieży akademickiej. Organizacja ta nie liczy się zupełnie w społeczności akademickiej, skupiając jedynie drobną garstkę chronicznych posadawców. Dotychczas usiłowania stworzyć fikcję, że jest to bardzo poważna siła. Z fikcji tej, jak widać urzędowy PAT już zrezygnował. Na razie dobre i to.

Nareszcie poważny film o emigracji rosyjskiej

Płytką ale bujną fantazją przeróżnych „literatów” wyprzedziła emigracji rosyjskiej niewątpliwie wielką krzywdę. Bo rozpowszechniła w świecie mniemanie, że tragiczne przeżycia emigrantów ograniczają się do materialnych strat i do deklasowania wyższych 10.000, a rzekomo typowo słowiańska rezygnacja powodowała, że emigracja jakoby zadawała się znalezieniem „ojczyzny” w mniej lub więcej nastrojowo urządzonych „rosyjskich” lokalach i kabaletach. Ta „literatura” nie siłowała się na sięgnięcie głębiej, nie potrafiła pokazać nic innego poza wielkimi księżkami-szoferami i wielkimi księżkami jako kelnerki i sprzedawczki w wielkich magazynach mody, których bogate Amerykanki lub bogaci obywateli wybawiają z niegodnej sytuacji.

Niestety, za tą „literaturą” podążał film amerykański i austriacki, który przychylił się do jeszcze większego zbanalizowania tragedii emigracji.

Natomiast w zupełnie innym — i powiedzmy od razu — dodatnim kierunku zajął się sprawą film niemiecki „MOSKWA — SZANGHAJ”. Przede wszystkim powierzono interpretację dziejów emigrantów najgodniejszej reprezentacji sztuki filmowej, największej aktorce filmowej POLI NEGRI.

Następnie pokazano przewrót bolszewicki nie jako rzecz „opłakania” godną, ekli-

Roland Dorgeles

Niech żyje wolność! — Zdemaskowane oszustwo „Dla was nie ma miejsca...”

Widzę na wszystkie strony roz-poczęte olbrzymie budowle — to buduje się nowe biura. Stare palace, przebudowane — dziś także zajmują biura. Potowa Rosji przygląda się pracy pozostałej ludności, robiąc statystyki. Kiedy się ma za godło „Młot i Sierp” to nie wystarczy. Trzeba było do godła państwowego dorzucić olbrzymie pióro. Wydaje mi się, że ten znak byłby właściwszy.

Jestem szczery. Wszystko, co widzę w Rosji, jest niezwykle. W sądzie prokurator wchodzi na sejsję z melonem pod pachą. Prosta kobieta z ludu w rozkładanych pantoflach, wita się z nim poufale: jest to asesorka. A ta blondynka niedbale ubrana z lakierowanymi paznokciami — to sekretarka.

Usiłowałem otrząsnąć się z utartego poglądu na świat, nie mogłem jednak uwierzyć w to, by los mieszkawców sowieckiej Rosji miał być godnym zazdrości. To los podwładnych, którzy muszą słuchać komendantów, wyznaczonych przez partię. Zbyt mi to życie przypomina koszar.

Towarzysz Stalin

Dlaczego mówi się, że „towarzysz” Stalin prowadzi takie samo życie, jak wszyscy, mieszkając się z pospólstwem, gdy tymczasem strażnicy jest jak car, i nie opuszcza nigdy Kremlu inaczej, jak pod strażą uzbrojonych motocyklistów? Dlaczego również nie mówi się nam, że służba wojskowa jest „zaszczytnym obowiązkiem”, który obywateli Z. S. R. R. wypełniać muszą w ciągu 2 lat bez słowa protestu. Dlaczego nie mówi się, że w pewnych fabrykach odbiera się robotnikom dowody osobiste, aby przywiązać ich do zakładu pracy, jak murzynów w plantacjach? Dlaczego surowo zabronione jest czytanie dzienników europejskich? Dlaczego pod karą więzienia nie wolno kupić więcej niż 5 metrów materiału? Dlaczego? Dlaczego?

Pytania te zaczynają wreszcie drażnić.

— Daj nam spokój z twoimi „dlaczego?” Przyjrzyj się najpierw, potem skrytykuj.

Zwyczajnie, muszę to powiedzieć, są dla mnie równie trudne do po-

jęcia jak i tutejszy język. Kiedy siedziałem raz na przechadzkę z przetrzeconym przez ramie nie-przemakalnym płaszczem, liczni przechodnie zaczęli mnie, proponując kupno mego płaszcza. Widocznie taki już tu zwyczaj... W całym świecie, we wszystkich miastach są ustalone postoje tak-sów; tutaj organizuje się po-stoje pasażerów. Udaję się na u-mówione miejsca i oczekuję w o-gonku, ażeby jakieś o niezachęca-jącym wyglądzie auto przyjechało wreszcie po nich.

Świat na odwrót

Wszystko wydaje mi się inne, niż gdzie indziej. Całe życie toczy się na wywrót. „Tydzień” ma tylko sześć dni. I data 25 października przypada na 7 listopad. W Parku Kultury zauważyłem raz gracza volley balla, który, jak się okazało, był więźniem wypuszczo-nym na 24-godzinny urlop. Czy wszystko to nie może dziwić?

Spotykam jednak turystów, którzy podróżują po tym przeraża-jącym świecie, nie okazując naj-mniejszego zdziwienia. Podróżują jak bagaż, z etykietą na plecach i widzą tylko to, co im zechcą pokazać. Dziś Ikony, jutro pro-stytutki.

Eleganckie cudzoziemki, które w swoim kraju nie były nigdy w

schronisku dla ubogich, zachwycają się, że znajdują się tutaj i oświadczają stanowczo wychodząc z fabryki, wyrabiających kule, że są to fabryki, przewyższające swym urządzeniem wszystkie inne na świecie. Entuzjazmują się wzorowym złobkiem, przeznaczonym do przyjmowania biednych matek z prowincji, ale żadnej z tych pań nie przyjdzie do głowy myśleć, aby zajrzeć do poczekalni, gdzie na brudnych szmatach, jak małe psiki śpią nędznie wyglą-dające dzieci. To już nie jest w programie...

Sowiecka „równość”

I nawet nie szukając daleko, tak pod ręką można znaleźć masę przykładów bardzo pouczających. W tej chwili jestem w hotelu, wspinał się pałac, gdzie oby-watele sowieccy są równie liczni jak cudzoziemcy. Do hotelu wcho-dzi niewidomy, prowadzony przez małego chłopca. Obaj są czysti, wyglądają schludnie, głowy ich okrywają małe kolorowe czapecz-ki, jakie noszą ludzie Południa. Portrier rzuca się ku nim.

— Nie tutaj, towarzyszu, tu jest hotel.

— Wiem — odpowiada niewi-domy. — Szukamy pokoju. Mały jest zmęczony.

Ugallowany dozorca jest nie-

ustępliwy:

— Szukajcie miejsca gdzie in-dziej. Ten hotel nie dla was.

— Gdzie indziej nie ma już miejsc. Odesłano nas tutaj. — Następnie wyjmując pieniądze z kieszeni, dorzuca: — Widzicie, mogę zapłacić.

Ludzie przechodzili koło nich, nie zatrzymując się. Zrzucali okrycia do szatni i szli w stronę wielkiej sali restauracyjnej, gdzie czekało na nich śniadanie. (W Moskwie śniadanie jedzą późno). Z sali przez otwarte drzwi wylatywały ku nam dźwięki muzyki.

Mały, przytulony do swego ojca, wpatrywał się w portiera z błagalnym wyrazem oczu, a ślepy jego ojciec nie odwracał się i nie opuszczał powiek na białe, nieruchome oczy.

— Nie, — mruknął portier. — Tu dla was miejsca nie ma.

— Gdzie więc trzeba iść?

— To mnie nie obchodzi. Radzcie sobie sami...

Orkiestra, przypominam sobie, grała wówczas „Wesołych chłop-ców”. A mały zaczął płakać. Ślepiec odszedł, stukając po kamien-nym chodniku ulicy końcem swe-go kijka. W tej chwili przyszła mi na myśl piękna dewiza z Niego-rzielaja: „Proletariusze wszyst-kich krajów, łąćcie się!”

Solidarność rasowa Majufesy w twórczości Chopina

(g) Żydzi bardzo chcieliby się przyłączyć do deklaracji plk. Koca. Smakują, emokają, obliżują się i znowu cofają nosy.

Solidaryzm

P. Samuel Hirszhorn nazywa hasła gospodarcze plk. Koca solidaryzmem.

Jak było do przewidzenia, samo zgłoszenie akcesu do deklaracji plk. Koca przez organizację tych lub o-wych warstw — przemysłowców, ob-szarników, chłopów, robotników — w niczym nie przesadza o realizacji głównej idei: — solidaryzmu. Solidaryzm bowiem wymaga faktycznego porozumienia między klasami a nie podporządkowania interesów jed-nego interesom drugiej. Tymczasem konserwatyści z góry zdecy-dowali, że deklaracja oznacza pano-wanie konserwy — obszarnicz-prze-myślowej. Domagają się oni z tego powodu ustąpienia ministrów „jewi-cowych”: Poniatowskiego, Kosińsk-o-kiewskiego i Świętosławskiego, a o najważniejszą zaniechania ich poli-tyki na wójt postępowej. Zapomina-ją, że gdyby tak się stało, to nie mogliby pozostać w Obozie Zjedno-żenia Narodowego najumiarkowań-si bodaj przedstawicieli postępowego drobniomieszczaństwa, inteligencji, chłopów a zwłaszcza robotników. Sam antysemityzm, w którym kon-serva pokłada tak wielką nadzieję, roli łącznika grać tu nie może.

Jak solidaryzm — to wszyscy

„ślimakami”.

Sadystycznie odważny wycho-wawca młodzieży (żydowskiej) brzydzi się młodzieżą polską.

Widać z tego, iż p. Michałowicz nie orientuje się w środowisku, o którym mówi, a w takim razie — dlaczego przemawia? O co mu cho-dzi? — O sukces dla przyjaćiel-żydów. P. Michałowicz bowiem nale-ży do tej grupy polityków — na ażeście już dziś coraz słabszej, która nie uznaje narodu polskiego, a zna tylko obywateli polskich. Czcigodny rektor będzie kie-dyś wysłany na koszt państwa na wszechnicę w Tel-Awiv.

Mazurki czy majufesy?

Na razie jednak, pozostając w kraju, znaczny senator mógł mieć chwile radości na konkursie Cho-pinowskim w Warszawie. A potem mógł przeczytać w żargonow-ym „Momencie”:

Na Konkursie Chopinowskim spra-wa rasy została wywołana. Różnice rasy rozpoznaje się przez języków. A mowa jest jedna i ta sama dla wszystkich; mowa Fryderyka Chopi-na. Warto zwrócić uwagę, że jesz-cze na długo przedtem, zanim dr. Zamenhof ułożył swoje esperanto, wynaleźli ludzie pismo, czytane na całym świecie przez wszystkie na-rody, przez wszystkie rasy. I oto w takim dzisiejszym piśmie klino-wym wyrażona została twórczość

pin miał duszę żydowską i gar-dził Polakami. Takiej propagan-dzie służą konkursy Chopinow-skie w Warszawie ku zadowole-niu ogólnoludzkiej ideałów prof. Michałowiczów.

Dowiemy się, że „Mazurki” nie są dziełem Chopina, bo właściwie tworzył on „majufesy”

Nie stawiamy zarzutu... Współdziałanie Mł. Wszecho. z „mocarstwami”

W wyborach akademickich od-biujących się w Wilnie walczyły dwa bloki. Z jednej strony folksfront, z drugiej blok naro-dowy, łączący tamtejszą młodzież wszechpolską z sanacyjną mło-dzieżą mocarstwową, popieraną przez konserwatywny „Słowo”.

Pismo to umieszczało wezwania: „Głosujcie na jedną listę naro-dową nr. 2” — taki bowiem był numer tej listy.

Choć mamy zastrzeżenia co do współpracy właśnie z konserwa-tywną pod względem zasad go-spodarczych — społecznych grupą „mocarstwów”, cieszymy się, że idea współdziałania żywiołów walczących z sanatofolksfrontem została praktycznie zrealizowana na terenie wileńskim. Zasadę tę

Kolce bez róż

TO NATURALNE

Sejm liczy 208 posłów. na wtorkowym posiedzeniu było ich — 84.

Komplet bywa tylko 1-go i 2-go — przy kasie.

KADEN

Sekretarz wszystkich do-brze płatnych instytucji w Polsce daje zawsze spragnio-neści wiadomości o nim public-ności dokładne informacje, co obecnie robi.

Przegląda stare wydania swych książek i kombinuje co by w nich zmienić, by ktoś je chciał przeczytać. Książki do-brych autorów są poczytne (bez zmian!) i po 500 latach — ale Kaden nie łudzi się, że jest dobrym autorem. Pisz: „rok cały odbywałem tę pokutę, zżymając się na samego siebie, odsądzając się od talentu, od umiejętności pisania”...

Nieliczni czytelnicy już daw-no doszli do tego samego wnio-sku.

SAK BREDZI

Warszawski żyd przeprowa-dził z moskiewskim żydem wy-wiad. Sak (tylko żargonowe „Szpilki” i w 50 proc. zażydo-ny „Czas” nazwały tego chata-ciarza „rosyjskim” pianistą). Jak dobrze wyuczona papuga wyterkotał:

— W Moskwie jest 80.000 studentów muzycznych! Pomylilo mu się zapewne z bezprizornymi. Trzeba dobrze się bać kija, by tak kłamać. Dalsza rewelacja:

— Nasi profesorowie konser-watorium, w poszukiwaniu ta-lentów muzycznych, docierają samolotami do niedostępnych w bagnach kołchozów i tam wynajdują młodych geniuszy! Z samolotu wyciągają forte-pian, dzikie dziecko wylazi z chlewika, zasiada, gra mis-trzowsko etudę Chopina, za-chyceni profesorzy porywają je i ulatują.

A z dotu krzyczą tubylecy: — poczekajcie, wzięliście najtępsze dziecko, prawdziwe wirtu-ozę są z geśmi na pastwisku... (kol.).

PO GRUPIE

w okresie ciekawości

dla wzmocnienia ustroju i zwiększenia odporności

MACZKA ROŚLINNA

TOSTA

DO MASYCJA W APTEKACH I SKŁADACH APTECZNYCH

LABORATORIUM W. ROSPEDIKOWSKIEGO, WARSZAWA, ELEKTORALNA 10

ze wszystkimi. Z polskim żyd-kiem polski lud! Bo inaczej, cóż-by to był za solidaryzm?

Owszem, można się zgodzić, że idea solidaryzmu może tu wiele skutkować, ale ten solidaryzm nale-ży rozbudować realnie zapomocą po-rozumienia i ustępstw, a nie zapo-mocą abstrakcyjnych akcesów.

Oczywiście trzeba tylko zdecy-dować się na ustępstwa, a wtedy porozumienie jest łatwe. Tak sa-mo w sprawach konfliktów go-spodarczych, jak w zagłogach „rasowych”. Solidaryzm.

Potrzeba ekspozycji

Ten „solidaryzm” psują tylko młodzi. To też zwolennicy „solid-aryzmu rasowego” nienawidzą młodych. Ich imieniem grzmiał świeżo w Senacie b. rektor Uni-wersytetu J. P. senator Michałow-icz. O jego wystąpieniu czyta-my w „Kurierze Bydgoskim”:

Senator Michałowicz, profesor uni-wersytetu i b. rektor, obrzucił w swym przemówieniu senackim mło-dzież polską takimi mianami, jakim-i nawet parlamentarysty żydowskie nie ośmieliły się nigdy dotknąć ho-noru tej młodzieży. Młodzież narodo-wa nazywał „chłozami”, „sadysta-mi”, resztę zaś młodzieży polskiej

Fryderyka Chopina. Gdy zjawi się prawdziwy lektor tego pisma, usły-szymy tyle liryzmu, tyle patosu, tyle ludzkości, że to zagłuszy rasistów z ich ordynarnym kwakiem i papla-niem.

Madziarzy, Mongoli, Semici, Aryj-czyzy — kogo to obchodzi, czym on-si. Istotne jest przecież tylko, co mowi ich talent i ich umysł. I talent i umysł są same dla siebie rasą. Z rasizmem nie mają one nic do czy-nienia.

Pierwsze dwie nagrody w Konkursie Chopinowskim otrzymały dzieci żydowskie.

Tak to Chopin pisał dla dzieci żydowskich. Jakże to musi boleć prof. Michałowicza, że nie był w jury konkursu! A żydzi tak cie-szą się w „Momencie”:

I jeżeli to jest „rasa” — ten fakt, że nikt tak dobrze nie może odto-żyć Chopina, jak żydowski chłopiec lub dziewczynka — to musimy o tym pamiętać, kiedy nam się nasza rasę ciiska w twarz. Niech rasisci wiedzą, jak wielką mamę dla nich pogardę!

Oto plan konkursu Chopinow-skiego w Warszawie! Oto cel na-gród, udzielanych z funduszy państwowych, gdy na istotne po-trzeby kultury i sztuki brak gro-sza!

Dowiemy się wkrótce, że Cho-

Mamy prawo i obowiązek odmówić miłania Polaka i narodow-ca tym, który albo z Narodem Polskim i Jego dążeniami nie i nigdy nie miał wspólnego, albo też wyłamali się kiedyś z szero-gów narodowych.

Pierwszych, — sanacyjnych, czy nawet lewicowych „narodowców” uważamy za koniunkturalnych, podwórkowych polityków, chcących wygrać swe interesy na uwiedzeniu narodowym społeczeństwu polskiemu.

Drugich, — pseudo-narodowych „radikałów”, za roklamowców, re-negatów i zdrajców sprawy narodowej. Kto bowiem raz wyłamał się z jednolitego, karnego frontu narodowego, kto raz poszedł własną drogą prowadzącą na Zamek i — w przyszłości — pod... Koc, ten naro-dowcem przestał być raz na zawsze.

Dlatego też młodzież szczerze, naprawdę narodowa musi bez-przeciwstawić się tej fał „nacionalizmowi”. Jeden jest i chęć narodowego — Roman Dmowski i jeden jest i chęć Narodowy. Jego formą organizacyjną to na terenie ogół-narodowe, a na wyższych uczelniach Młodzieży.

I jedna jest tyko — w wyborach do Bratniej Pomocy, — lista Narodowego Komitetu Samopomocy.

Na listę paść muszą w dniu 13 marca dążeń narodowej!

Fotomontaż niniejszy przedstawia ulotkę młodzieży Wszecho-polskiej z Poznania oraz tytuły z wiadomości o wybranych bratniac-kich, zamieszczonych w „Warszawskim Dzienniku Narodowym”.